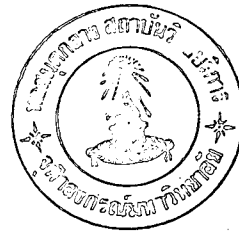

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นทักษะที่จำเป็นยิ่งของมนุษย์ การสื่อความหมายด้วยวิธีการพูด ฟัง อ่าน เขียน และแสดงสัญลักษณ์ จึงมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตและการอยู่ร่วมกันในสังคม แต่เดิมเรามีภาษาพูดเป็นสิ่งสำคัญ ต่อเมื่อโลกเจริญก้าวหน้าขึ้น การติดต่อกับคนต่างพวกต่างหมู่มีมากขึ้น มนุษย์จึงได้สร้างเครื่องยึดเหนี่ยวสำหรับสืบทอดภาษาไว้ สิ่งนั้นคือ ตัวหนังสือ จึงได้มีการเขียน ทำให้มนุษย์ติดต่อสื่อสารกันได้ แม้จะอยู่ไกลกันหรือทราบเรื่องราวในอดีตที่อยู่ห่างกันหลายร้อยปี

บุพิน พิพิธกุล (2516 : 132) ให้ความหมายของคำว่าภาษาว่าหมายถึง เสียงที่เปล่งออกมาโดยผ่านอวัยวะออกเสียงต่าง ๆ ในช่องคอ ช่องปาก และช่องจมูก แล้วออกมาเป็นเสียงชนิดต่าง ๆ ภาษาเป็นสื่อหรือเป็นสะพานเชื่อมโยงความคิดของมนุษย์ ภาษาจึงเป็นสิ่งซึ่งใช้ในการสื่อความหมาย ความเข้าใจกันระหว่างมนุษย์ ได้แก่ภาษาพูด และภาษาเขียน ภาษาเขียนเป็นสัญลักษณ์ไ้แทนเสียงพูด จึงต้องมีการกำหนดตัวอักษรหรือสัญลักษณ์แทนเสียง และวิธีการสะกดการันต์ จึงมีความสำคัญมากในการสื่อความหมายด้วยภาษาเขียน เพราะถ้าเขียนผิดไปอาจทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายเปลี่ยนไปหรือไม่เข้าใจเลย

พงษ์จันทร์ ปิ่นสุวรรณ (2512 : 20) ได้ให้ความสำคัญแก่การเขียนสะกดการันต์ว่าผู้เขียนมักจะพบปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเสียง และตัวอักษรหรือการถ่ายทอดเสียงลงเป็นตัวอักษร การเขียนตัวสะกดการันต์ มีความสำคัญต่อการสื่อความหมาย การสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนจึงมีเรื่องอักขระวิธี หรือวิธีเขียนและอ่านหนังสือให้ถูกต้องตั้งแต่ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา จนถึงระดับอุดมศึกษา การศึกษาวิชาเฉพาะด้านบางอย่างอาจจะไม่มีการเรียนเรื่องอักขระวิธีโดยตรง แต่ผู้เรียนย่อมต้องใช้ในการฝึกฝนการเขียนสะกดการันต์อยู่เสมอ ถึงจะจบการศึกษาแล้วก็ตาม เพราะความจำเป็นในการใช้ภาษาเขียนเป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารความคิด ความเข้าใจกันนั้นไม่มีที่สิ้นสุด

การเขียนเป็นงานที่ต้องใช้ความสามารถ บางคนอาจจะคิดว่าเป็นเรื่องง่ายใคร ๆ

ก็เขียนได้ ซึ่งก็ไม่ผิดเพราะเขียนได้กับเขียนเป็นไม่เหมือนกัน ทุกคนอาจเขียนได้แต่มีบางคนเขียนเป็น (ประสิทธิ์ กายักลอน 2518 : 1) ในเรื่องการเขียนนั้น ความยากลำบากอยู่ที่การใช้ตัวอักษรแทนเสียง และวิธีการสะกดการันต์ เพราะอักษรที่ใช้แทนเสียงในภาษานั้นมิได้หลายตัว หรืออักษรตัวเดียวสามารถแทนได้หลายเสียง เช่น /ท-/ ต้นพยางค์ในภาษาไทย มีตัวแทนได้หลายตัวเช่น ท ธ ฒ ในคำว่า ท่าน เธอ เด็ก เป็นต้น ความไม่แน่นอนเกี่ยวกับการถ่ายทอดเสียงลงเป็นตัวอักษร จึงเป็นปัญหาที่สำคัญอันหนึ่งในการเขียนสะกดการันต์

ภาษาประกอบด้วยระบบเสียง ระบบคำ และระบบกลุ่มคำ

ระบบเสียง แต่ละชาติมีภาษาซึ่งเป็นสมบัติของตนเอง โดยเฉพาะบางชาติก็มีเสียงวรรณยุกต์ แม้แต่ภาษาไทยด้วยกันยังแตกต่างกัน เช่น

ภาษากลาง	ภาษาโคราช	ภาษากลาง	ภาษาโคราช
ข้าว	เข่า	ค่างคาว	แคงแคว
เสือ	เสื่อ	ตีกว่า	ตักว๋
ศับ, คลาน	กระต๊ับ	เสียวไข่	ตาดไข่
ขยุ้ม	ขยุ้ม	ตึกแก	ตึกแก
ประหม่า	ขะหม่า	มีไข่	เป็นไข่
ขวาน	ขวน	แมลงปอ	แมงฟ้า
กวาด	กวด	ฉิ่งฉก	ฉิ่งฉก
ขนขวย	ขนขวย	ไล่เตอน	ไล่เตอน

(ถาวร สู้บงกช 2522 : 64-107)

จากตัวอย่างคำข้างบนนี้มีความหมายเดียวกัน แต่เสียงไม่เหมือนกัน ในท้องถิ่นที่มีเด็กพูดภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน เช่น ในจังหวัดนครราชสีมา คนจะพูดภาษาถิ่นโคราชเป็นส่วนใหญ่ ถ้าผู้เรียนและผู้สอนรู้ลักษณะภาษาถิ่นและภาษากลาง โดยเปรียบเทียบสิ่งๆที่เหมือนกัน เด็กจะเรียนภาษาได้ง่ายขึ้น ความลำบากในการสอนจะน้อยลง

ระบบคำ เมื่อเราออกเสียงแล้วก็เกิดเป็นคำขึ้น แต่ถ้าพูดเป็นคำ ๆ ก็ไม่สามารถสื่อความหมายได้โดยตลอด จึงเกิดระบบกลุ่มคำ

ระบบกลุ่มคำ เมื่อเกิดเป็นคำแล้วเราก็เอาคำเหล่านั้นมารวมกันเป็นประโยค จึงสามารถสื่อความหมายได้บริบูรณ์

วิวัฒนาการทางด้านภาษาย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ความเปลี่ยนแปลงของภาษาที่เกิดขึ้นเป็นลักษณะที่เกิดจากภาษาไทยที่คนไทยภาคกลางใช้กันอยู่ทั่วไป แต่ยังมีวิวัฒนาการของภาษาไทยอีกลักษณะหนึ่ง ซึ่งจะต้องยอมรับนับถือว่ามีความสำคัญมากเช่นกัน คือ คำที่คนไทยภาคหนึ่งไม่พูด แต่มีพูดในอีกภาคหนึ่ง หรือคำไทยที่พูดกันทุกภาคแต่ใช้ในความหมายต่างกัน เช่น คำว่า "ล่าด" ในคำว่า เลือล่าดอาสนะ คนไทยภาคกลางมักเข้าใจว่าเป็นสร้อยคำที่เกิดขึ้นโดยตัดเอาตัว "ล" จากคำว่า "เลือ" นำเอาสระอาและเสียงตัวสะกดมาจากคำว่า "อาสนะ" มาประกอบกับคำว่า "ล่าด" เพื่อเชื่อมเสียงระหว่างเลือกับอาสนะให้สัมพันธ์กันทั้งไพเราะขึ้น แต่ข้อเท็จจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น คือคำพูดทั้งสามคำนี้มีวัตถุสิ่งของตามที่เรียกอยู่ครบในภาษาอีสาน คือ เลือ = พูกหรือที่นอน ล่าด = เลือ อาสนะ = ที่นั่ง แต่คำว่า อาสนะนิยมพูดสั้น ๆ ว่า ส่นะหรือสะหนา โดยตัดคำว่า "อา" ข้างหน้าออก

จังหวัดนครราชสีมาหรือที่เรียกติดปากกันว่า โคราช ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของกรุงเทพมหานคร และเป็นเมืองหน้าด่านที่เข้าสู่จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 16 จังหวัด มีเนื้อที่ 19,390 ตารางกิโลเมตร ทิศเหนือติดจังหวัดชัยภูมิและขอนแก่น ทิศใต้ติดจังหวัดนครนายกและปราจีนบุรี ทิศตะวันออกติดกับจังหวัดบุรีรัมย์และขอนแก่น และทิศตะวันตกติดจังหวัดสระบุรีและนครนายก มี 19 อำเภอ 2 กิ่งอำเภอ 178 ตำบล 2,253 หมู่บ้าน ประชากรประมาณ 1 ล้าน 8 แสนคนเศษ มีเอกลักษณ์ทางภาษาพื้นเมืองโดยเฉพาะไม่เหมือนจังหวัดอื่น ๆ นั่นคือ ภาษาถิ่นโคราช ที่ประชาชนส่วนใหญ่ในจังหวัดนี้ใช้พูดกัน (ศศินานต์ 2522 : 37-39)

ถาวร ลุ่มงกย (2522 : 85-86) ได้สรุปจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาถิ่นโคราชกับภาษาอีสานและภาษากลางว่า ภาษาถิ่นโคราช คือ ภาษาที่ผสมผสานระหว่างภาษาถิ่นอีสาน ภาษาเขมร และภาษากลาง แต่เพราะเหตุใดจึงมีสำเนียงต่างจากภาษาอีสานและภาษากลางนั้นยังสรุปแน่นอนไม่ได้ แต่ภาษาถิ่นโคราช ควรจะเรียกชื่อว่า ภาษา

สำเนียงโคราชเท่านั้น เพราะสำเนียงที่แตกต่างอย่างเด่นชัดจากภาษาถิ่นอีสานและภาษากลาง

ภาษาโคราช จะเรียกว่าเป็นภาษาอีกภาษาหนึ่งก็ได้ ควรจะเรียกว่าเป็นภาษาไทยสำเนียงโคราชจึงเหมาะสม คำที่ใช้พูดกันเป็นคำไทย ลาว เขมร ฉวน และมอญ แต่ดัดแปลงให้คล้องปากกลายเป็นสำเนียงของตนไป

เนื่องจากจังหวัดนครราชสีมาเป็นจังหวัดที่มีประชาชนหลายถิ่นมาอยู่ร่วมกัน จึงเกิดความเปลี่ยนแปลงด้านภาษามากขึ้น เช่น คนโคราชจะให้พูดภาษาไทยกลางก็ไม่ชัด จะให้พูดลาว (อีสาน) ก็พูดไม่ชัดอีก แต่ฟังรู้เรื่องทั้งไทยและลาว เช่น

ภาษาถิ่นโคราช	ภาษาถิ่นอีสาน	ภาษากลาง
ตักั่ว	โคกั่ว	ตักว่า
ลั้งจิก	ฮ์เสียม	ลั้งจก
ละกอ	บักหุ่ง	มะละกอ
บักม่วง	บักมวง	มะม่วง

ความมุ่งหมายของการสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาตามหลักสูตร พุทธศักราช 2521 กล่าวไว้ว่า ภาษาไทยมีความสำคัญทั้งในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร และเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ จึงควรให้ผู้เรียนเห็นคุณค่ามีความรู้ ทักษะ และเจตคติที่ถูกต้องตามความเหมาะสมแต่ละวัยและระดับชั้น เพื่อให้เป็นประโยชน์ในการพัฒนาตนเองและสังคมดังนี้

1. ให้มีพัฒนาการทางภาษาในด้าน การฟัง พูด อ่าน และเขียน
2. ให้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยมีความรู้ ความเข้าใจในหลักเกณฑ์พื้นฐานของการเรียนภาษา
3. ให้สามารถใช้ภาษาไทยติดต่อ ทั้งรับฟัง และถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดอย่างถูกต้อง มีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผล
4. ให้เข้าใจและสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล
5. ให้มีนิสัยรักการอ่าน รู้จักเลือกหนังสืออ่าน และใช้เวลาว่างในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากหนังสือ สื่อมวลชน และแหล่งความรู้ต่าง ๆ

6. ให้สามารถใช้ผลของการเรียนภาษาไทยมาช่วยในการคิด ตัดสินใจ แก้ปัญหา และวินิจฉัยเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล โดยไม่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลการโฆษณาชวนเชื่อใด ๆ

7. ให้มีความรู้ ความเข้าใจ และเจตคติที่ถูกต้องต่อการเรียนภาษา และวรรณคดีในแง่ที่เป็นวัฒนธรรมประจำชาติ และในแง่ที่สร้างเสริมความงามงามในชีวิต (กระทรวงศึกษาธิการ 2520 : 1)

จะเห็นว่า จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 4 ประการแรกเน้นการใช้ทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน เด็กจะได้รับการฝึกฝนจนมีความคล่องแคล่วในทักษะทั้ง 4 ในลักษณะผลสัมฤทธิ์กันโดยไม่แยกเป็นรายวิชา แต่ละทักษะมุ่งประโยชน์ในการใช้ภาษาโดยตรง หลักสำคัญในการสอนภาษาคือ ความสามารถที่จะทำให้ฝ่ายแสดงออก (ผู้พูด, ผู้เขียน) และฝ่ายผู้รับ (ผู้ฟัง, ผู้อ่าน) มีความเข้าใจได้ตรงกัน โดยใช้ภาษาเป็นสื่อ ฉะนั้น จุดสำคัญจึงอยู่ที่ว่าให้ทั้งสองฝ่ายพยายามเล่าและแสวงหาความนิยมของสังคมด้วย (ประเทิน มหาชนธ์ 2519 : 8)

ความมุ่งหมายของหลักสูตรกลุ่มวิชาทักษะ (ภาษาไทย) ที่เกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ภาษาในข้อแรก ต้องการให้ภาษาที่เด็กใช้อยู่ในชีวิตประจำวันก่อนมา โรงเรียนพัฒนาดีขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะการอ่านและการเขียน ซึ่งเด็กยังไม่สามารถใช้ได้ก่อนเข้าโรงเรียน เชื่อมโยงกับประการที่ 2 ภาษาของเด็กจะพัฒนาดีขึ้นจนสามารถอ่านและเขียนได้ เด็กสามารถเขียนคำสะกดคำได้ถูกต้องตามอักขระวิธี เขียนให้อ่านง่าย ชัดเจน เรียบร้อย รวดเร็ว ให้รู้สึกใช้ถ้อยคำ สื่อความคิดออกมาเป็นตัวหนังสือให้ผู้อื่นเข้าใจแจ่มแจ้ง ประการที่ 3 ความสามารถที่จะใช้ภาษาติดต่อสื่อสารมาก ถ้าเด็กยังบกพร่องในการที่จะติดต่อทำความเข้าใจกับผู้อื่นให้ได้ประโยชน์ตามที่ประสงค์แล้ว ก็ยังไม่นับว่าบรรลุความมุ่งหมายข้อนี้ ประการที่ 4 ในการเรียนภาษา นอกจากจะฟัง เล่าในตำนานประโยชน์แล้ว จะต้องคำนึงถึงศิลปะในการใช้ภาษาอีกด้วย คือ จะต้องฝึกให้นักเรียนรู้จักใช้ภาษาที่สละสลวย สุ่มภาพ เหมาะแก่กาลเทศะและบุคคล การติดต่อสื่อสารจึงจะเป็นผลดี

ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะนั้น การฟังและการพูด เกิดจากการเรียนแบบเราจะสังเกตเห็นว่า เด็กเลิกเรียนภาษาจากการฟังผู้ใหญ่พูด แล้วพยายามพูดตาม ก็แรกก็พูดได้ อย่างกระต่อนกระแท่น เพราะประสาทหูอาจจะไม่ไวพอที่จะรับความแตกต่างของเสียง และ

เด็กยังควบคุมอวัยวะในการพูดได้ไม่ดีพอ จนกระทั่งสามารถพูดได้ชัดเจน ด้วยเหตุนี้ เด็กที่มาจากครอบครัวต่าง ๆ กัน มีผู้ใหญ่และผู้แวดล้อมเด็กเป็นต้นแบบของภาษาให้เด็กฟัง - พูด เข้าใจความหมายของภาษาต่างกัน เด็กที่มาโรงเรียนอยู่ในชั้นเดียวกันอาจพูดภาษาได้ชัดเจนไม่เท่ากัน เข้าใจความหมายไม่ตรงกัน (ละออง สันทร์เจริญ 2521 : 23)

ด้วยเหตุที่ทักษะในการฟัง และการพูดเกิดก่อน การอ่านและการเขียน เพราะฉะนั้น ข้อบกพร่องทางภาษาที่เกิดขึ้น เช่น อ่านออกเสียงผิด และเขียนผิดส่วนหนึ่งน่าจะมาจากทักษะ การฟังและการพูด เช่นเด็กอ่านว่า "กา ตัว หนึ่ง คาบ เนีย มา 1 ขึ้น" คำว่า "เนีย" และ "ขึ้น" คงจะมาจากภาษาพูดแน่นอน นักเรียนเคยเขียนจดหมายลาครู แจ้งเหตุผลของการลว่า "ผม ป่วย เป็น ไข้ ไม่สามารถมาโรงเรียนได้" แสดงว่าเด็กเขียนตามสำเนียงพูด (ละออง สันทร์เจริญ 2521 : 23)

เราจะเห็นได้ว่าในชีวิตประจำวัน เราสื่อความหมายโดยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน และใช้ภาษาเป็นสื่อในการแสดงความคิด พัฒนพร สุธิยานุช (2524 : 1) กล่าวว่า ในปัจจุบันคนไทยในแต่ละภูมิภาคมิได้ใช้ภาษาไทยกลางที่เป็นภาษามาตรฐานของประเทศพูดเพียงภาษาเดียว แต่จะมีคนไทยบางกลุ่มบางหมู่ใช้ภาษาถิ่นเป็นภาษาแรก เมื่อต้องใช้ภาษากลางอีกเป็นภาษาที่สองจึงเกิดปัญหาการใช้ภาษาขึ้น ในกรณีที่เด็กใช้สองภาษา เด็กย่อมเคยชินกับภาษาแรกที่เรียกว่าภาษาถิ่นมาตั้งแต่เกิด มากกว่าภาษาที่สอง หรือภาษากลาง ซึ่งมีผลต่อการฟัง พูด อ่าน เขียนในโรงเรียนมาก ภาษาถิ่นดังกล่าวได้แก่ ภาษาไทยกลาง ภาษาเหนือ ภาษาอีสาน ภาษาใต้ มลายู สีน เขมร ญวน ลาว และอื่น ๆ และพัฒนพร สุธิยานุช (2524 : 27) พบว่าในท้องถิ่นที่เด็กใช้สองภาษา คำนามภาษาไทยกลางที่เด็กอายุ 5-6 ขวบรู้จักและออกเสียงได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยมี 85 คำจากจำนวนภาษาไทยกลาง 120 คำ หรือร้อยละ 71.12 โดยการทดลองให้เด็กอ่านจากภาพแล้วอัดใส่เครื่องบันทึกเสียง และได้สกัดคำนามภาษาไทยกลางจากง่ายไปหายาก โดยถือเอาร้อยละของเด็กทั้งหมดที่รู้จักและออกเสียงคำนามแต่ละคำได้ถูกต้อง เป็นเกณฑ์ สามารถสกัดกลุ่มได้ 3 กลุ่มคือ กลุ่มง่ายมี 23 คำ ค่อนข้างยากมี 80 คำ และยากที่สุด 17 คำ

ประเทิน มหาจันทร์ (2519 : 6) กล่าวว่า เด็กส่วนมากเข้าใจแต่ในภาษาพูด แต่ไม่ค่อยเข้าใจภาษาเขียน หรือภาษาหนังสือ ยิ่งเด็กที่ไม่ค่อยได้ประสบการณ์ในสิ่งที่อ่าน

ด้วยแล้ว เด็กจะไม่เข้าใจ เด็กไม่คิดให้ตีเสียก่อน ก่อนที่จะพูดหรือเขียน การที่จะพูดหรือเขียนได้ถูกต้องนั้นขึ้นอยู่กับนิสัย การฝึกฝนที่ถูกต้องบ่อย ๆ จะทำให้เกิดนิสัยที่ดี ครูมักไม่ค่อยฝึกนิสัยการพูดและเขียนให้ถูกต้อง และไม่ได้อธิบายแก้ไขในสิ่งที่เด็กพูดผิดหรือเขียนผิด เด็กเองก็ไม่สนใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่องของตน เพราะครูไม่ได้ชี้แจงให้เด็กเห็นความจำเป็นของการแก้ไข ครูจำเป็นต้องค้นหาวิธีการที่จะช่วยให้เด็กมีความปรารถนาที่จะพูดและเขียนให้ถูกต้อง การใช้ภาษาให้ถูกต้องนั้นเป็นเรื่องของการฝึกนิสัยให้เคยชิน การฝึกฝนจึงต้องใช้เวลาดูแลติดต่อกันนานพอสมควร และใช้วิธีการที่ถูกต้องนำไปใช้ในชีวิตจริง และในชีวิตจริงของเด็กไม่ได้มีเฉพาะสังคมเล็ก ๆ ในหมู่บ้านหรือท้องถิ่นของตนเท่านั้น

ภาษาถิ่นเป็นผลให้เกิดปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นอย่างมากดัง เช่น ในภาคใต้ ประชากรในเขตการศึกษา 2 ได้แก่จังหวัดสตูล ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส เป็นไทยมุสลิมประมาณร้อยละ 80 และพูดภาษามลายูในชีวิตประจำวัน เด็กที่เข้าเรียนพูดภาษาไทยไม่ได้มีเป็นจำนวนมากกว่าร้อยละ 70 การเรียนการสอนเป็นไปด้วยความยากลำบาก ผู้ที่จบการศึกษาภาคบังคับมีน้อย ในชีวิตประจำวันโอกาสใช้ภาษาไทยกลางมีน้อยจนไม่สามารถใช้ภาษาไทยกลางติดต่อสื่อสารกันได้ (จิตต์ โชติอุทัย 2522 : 2) และจากผลการสำรวจในเขตการศึกษา 8 และ 11 พบว่ามีปัญหาเกี่ยวกับภาษาถิ่นเหมือนกัน (เขตการศึกษา 11 2522 : 2) และจากผลการวิจัยของกรมการการศึกษาแห่งชาติ (2518 : 4) พบว่า นักเรียนในเขตการศึกษา 10 และ 11 มีคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาไทยต่ำสุด ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาที่สมควรแก้ไขเป็นอย่างมาก

เขตการศึกษา 11 ประกอบด้วยจังหวัดนครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ สุรินทร์ และศรีสะเกษ มีประชากรบางส่วนไม่พูดภาษาไทยกลางแต่จะพูดภาษาถิ่น เช่น ในจังหวัดนครราชสีมา ประชาชนจะพูดภาษาโคราชในชีวิตประจำวัน

จากรายงานการวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของเขต 11 และจากประสบการณ์ในการสอนในจังหวัดนครราชสีมา ตลอดจนความต้องการในการช่วยเหลือครูผู้สอน ปรับปรุงแก้ไขวิธีการสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพ และความสนใจของผู้วิจัยเองว่า เมื่อภาษาเขียนเป็นสัญลักษณ์แทนภาษาพูด เด็กที่พูด 2 ภาษาคือภาษาถิ่นกับภาษาไทยกลาง ภาษาแรกจะมีบทบาทต่อการเรียนรู้สัญลักษณ์แทนเสียงพูดของเด็กมากน้อยเพียงใด เพื่อจะได้ทำ

ทางช่วยเหลือเด็กที่ยังได้รับอิทธิพลจากภาษาถิ่นในการเรียนต่อไป ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการวิจัยเรื่องภาษาถิ่นโคราชที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาของเด็ก โดยเฉพาะในด้านการเขียนคำของนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และที่เลือกศึกษาชั้นนี้เพราะเด็กพร้อมเต็มที่ในด้านการเรียนภาษาและเป็นขั้นสูงสุดของการเรียนในระดับประถมศึกษา ถ้าพบว่าเด็กยังบกพร่องอยู่ย่อมแสดงว่าการเรียนการสอนในชั้นอื่น ๆ ไม่ได้ช่วยขจัดปัญหาภาษาถิ่น ซึ่งเข้ามามีบทบาทต่อการเรียนของเด็กในโรงเรียน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาอิทธิพลของภาษาถิ่นโคราชที่มีต่อการเขียนคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดนครราชสีมา

ขอบเขตของการวิจัย

การเขียนคำในการวิจัยครั้งนี้ ถือเอาการเขียนในด้านการสะกดตัวเท่านั้น ไม่พิจารณาในด้านความสวยงามของลายมือ ความเร็ว-ช้าในการเขียน แต่จะพิจารณาเฉพาะการเรียงพยางค์ สระ และวรรณยุกต์ เป็นภาษาไทยกลาง และภาษาถิ่นโคราชเท่านั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

งานวิจัยนี้ถือว่า นักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากร ซึ่งอยู่ในขั้นสูงสุดของระดับประถมศึกษาชั้นนั้น มีทักษะการเขียนสะกดคำที่เพียงพอในการเขียนคำจากภาพที่เห็นได้ ข้อบกพร่องของทักษะการเขียนคำอาจมีอยู่บ้าง ผู้วิจัยจะไม่ถือเป็นตัวแปรของข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้

คำจำกัดความ

อิทธิพล ในความหมายของการวิจัยครั้งนี้ หมายถึงสภาพแวดล้อมในด้านภาษาถิ่นที่นักเรียนใช้เมื่ออยู่ที่บ้าน รวมทั้งผลของภาษาถิ่นที่นักเรียนใช้เมื่ออยู่ที่บ้าน ที่มีต่อการเรียนภาษาในโรงเรียน โดยเฉพาะในด้านการเขียน เกณฑ์ที่ใช้ในการวัดตัวอิทธิพลของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้ผลการทำแบบสอบถามการเขียนคำจากภาพของนักเรียนภาคกลางคือกรุงเทพมหานคร ชัดเจนเท่ากับที่ใช้ทดสอบตัวอย่างประชากรในจังหวัดนครราชสีมา ประกอบการ

พิจารณา

ภาษาถิ่นโคราช หมายถึง ภาษาที่พูดอยู่ตามท้องถิ่นต่าง ๆ ในจังหวัดนครราชสีมา
 การเขียนคำ หมายถึง ความสามารถในการถอดตัวอักษรให้เป็นคำและสื่อ
 ความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ถูกต้อง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยนี้

1. ครู ประถมศึกษาในจังหวัดนครราชสีมา สามารถนำผลการวิจัยมาปรับปรุงการ
 สอนภาษาไทยแก่เด็กนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา
2. ได้ข้อเสนอแนะและแนวทางช่วยเหลือครูผู้สอนในจังหวัดนครราชสีมาและจังหวัด
 ใกล้เคียงที่มีปัญหาภาษาถิ่นกับการเรียนการสอนในโรงเรียน
3. เป็นแนวทางช่วยเหลือเด็กที่ยังได้รับอิทธิพลจากภาษาถิ่นในการเรียนในโรงเรียน
 เป็นพิเศษ เช่น การใช้วิธีการสอนซ่อมเสริม
4. เป็นประโยชน์ในการวางแผนจัดหลักสูตร พัฒนาหลักสูตรในระดับท้องถิ่นให้
 เหมาะสมกับผู้เรียนมากยิ่งขึ้น
5. เป็นแนวทางสำหรับผู้มีหน้าที่ การเรียนการสอนในท้องถิ่นที่ใช้ 2 ภาษา คือ
 ภาษาถิ่นและภาษาไทยกลาง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย